

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 12600/2022
14.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Црногорац, адвокат из ..., против туженог РФ за пензијско и инвалидско осигурање запослених Београд, Покрајински фонд за ПИО запослених Нови Сад – Филијала Сремска Митровица, чији је пуномоћник Јелена Босанац, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 733/22 од 28.04.2022. године, у седници одржаној 14.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 733/22 од 28.04.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 733/22 од 28.04.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 415/20 од 07.12.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је тужени обавезан да му исплати неисплаћене износе пензија за период од јуна 2011. године до августа 2013. године, са законском затезном каматом на начин наведен у том ставу изреке и да му на име неоснован наплаћених доприноса за период од јуна 2011. године до августа 2013. године, исплати, износе, са каматом, наведене у том ставу изреке као и разлику утврђене а неисплаћене пензије за период од августа 2013. године до јануара 2017. године у износима, са каматом, наведеним у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 108.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, у преосталом делу и то: на име захтева за исплату законске затезне камате на износ главног дуга од 35.150,07 динара почев од 15.08.2010. до 15.08.2011. године, те на износ главног дуга од 3.757,38 динара за период од 31.08.2010. до 31.08.2011. године, на износ главног дуга од 4.168,12 динара за период од 30.06.2010. до 30.06.2012. године, на износ главног дуга од 4.168,12 динара за период од 31.07.2011. до 31.07.2012. године, на износ главног дуга од 622,72 динара за период од 15.08.2013. до 15.08.2014. године, на износ главног дуга од 477,54 динара за период од 15.12.2014. до 15.12.2015. године, на износ главног дуга од 472,88 динара за

период од 15.07.2014. до 15.07.2016. године, као и на име законске затезне камате на досуђене трошкове парничног поступка од дана пресуђења (07.12.2021. године) па до дана извршности пресуде, тужбени захтев тужиоца је одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за досуђење трошкова парничног поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 733/22 од 28.04.2022. године, ставом првим изреке, жалбу одбио и потврдио пресуду Основног суда у Сремској Митровици П 415/20 од 07.12.2021. године у побијаном, усвајајућем делу и у делу одлуке о трошковима парничног поступка (став 1, 2. и 4. изреке). Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је доставио одговор на ревизију туженог са захтевом за накнаду трошкова за састав одговора од стране пуномоћника – адвоката.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете коју је тужени проузроковао тужиоцу неправилним радом тако што му је онемогућио остваривање права на пензију које право је он имао у моменту подношења захтева за пензионисање, 15.06.2011. године. Одлука нижестепених судова не одступа од судске праксе у примени одредбе члана 172. Закона о облигационим односима, а застарелост предметног потраживања цени се у зависности од чињеница сваког конкретног случаја па, с тим у вези, тужени уз ревизију није доставио другачије одлуке судова у предметима са битно истим чињеничним стањем као у овој парници, ради потребе уједначавања судске праксе.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу ради накнаде штете поднео 02.07.2020. године, а вредност предмета спора је 931.713,80 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Тужиоцу трошак ангажовања пуномоћника – адвоката за састав одговора на ревизију није био потребан у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу трећем изреке донео применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић